

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἴκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 28

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 225.)

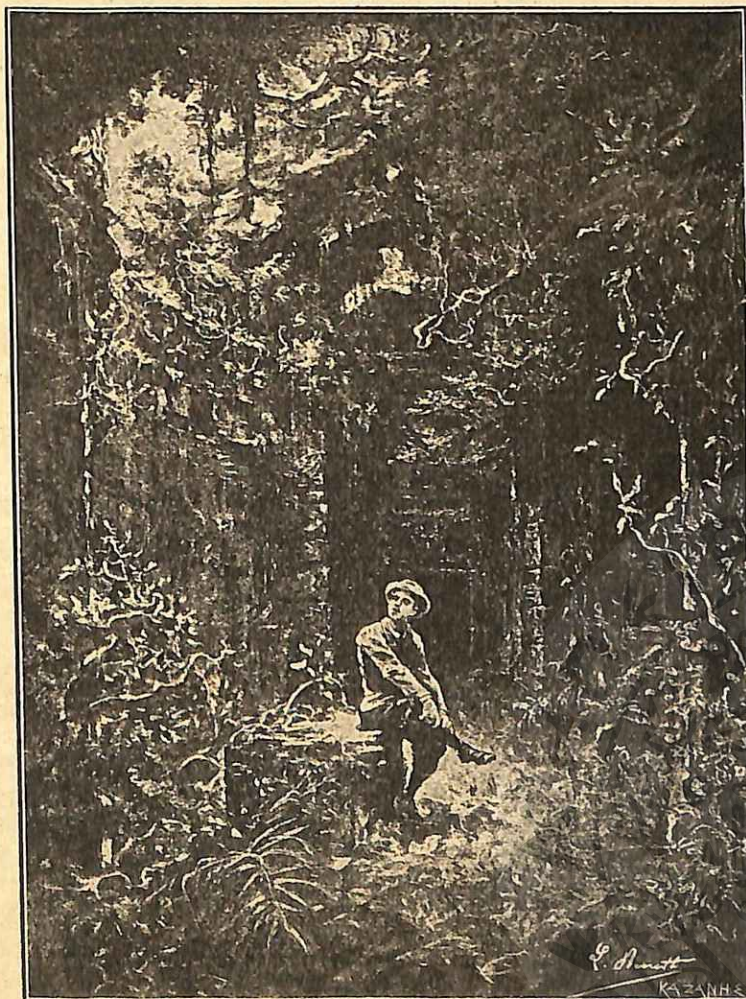
Τί νὰ κάμῃ ; πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐκεῖ ; Μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ τὴν σωτηρίαν του, διότι οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ· ἔπρεπε μόνος του νὰ ἐξέλθῃ, ἂν δὲν ἤθελε ν' ἀναμίξῃ τὰ κόκκαλά του μὲ τὰ κόκκαλα τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις ἐφαίνετο προῦρων τὸν τρίποδα μὲ τὰς σκελετωδείς χεῖράς του.

Ἀπὸ τὴν κλίμακα ἦτο ὀρι-
στικῶς ἀδύνατον ν' ἀναβῇ . . .
Ἐπρεπε νὰ ζητήσῃ ἄλλην ἐξ-
όδον· ἴσως εἰς καμμίαν παρακει-
μένην αἰθουσαν εὐρίσκετο μία
κλίμαξ· ἀνάψας καὶ πάλιν τὸ
φῶς, ἔρριψε γρήγορον βλέμμα ἐπὶ
τοῦ τρίποδος· εἰς τὸ βάθος του,
εἶδε στίλβοντα ὄγκον χρυσοῦ ἔ-
χοντα μέγεθος γρόνθου. Ὁ Γε-
ράρδος τὸν ἔλαβε καὶ ἔθηκεν εἰς
τὸ θολάκιόν του, ψιθυρίσας : «διὰ
νὰ δείξω εἰς τὴν Μαργαρόναν
ὅτι δὲν ἔχασα ὅλως διόλου τὸν
καιρόν μου», ἔπειτα δὲ περιέφερε
τὸ φῶς περὶ τοῦ θολωτοῦ ὑπο-
γείου, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ μίαν διέ-
ξοδον.

Ἡ ἐλπίς του διεψεύσθη· μία
μαύρη ὀπὴ ἠνοιέτο. ἀπέναντι
τῆς κλίμακος· ἀφ' οὗ ἐξηκρί-
βωσε τὸ ἑσωτερικὸν αὐτῆς, ἐκ
φύθου μήπως κρημνισθῇ καὶ πάλιν
εἰς καμμίαν ἄβυσσον, εἰσῆλθεν
εἰς σκοτεινὴν αἰθουσαν, ἥτις,
ὅσον ἐδείκνυε τὸ ἀσθενὲς φῶς
τοῦ κηρίου, ἦτο ὡραία καὶ πλα-
τεῖα μὲ πλουσίαν καὶ παράδοξον
διακόσμησιν. Παραστάσεις συμ-
βολικαί, γλυπταὶ εἰς τὰς πέτρας,
ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους· τὸ ἐπι-
στύλιον τῆς ὀροφῆς ἐστολίζετο
ἀπὸ σειρὰν κεφαλῶν γιγαντιαίων
ζώων, σκαλισμένων ἀναγλύφως,
τῶν ὁποίων οἱ μεγάλοι ἄδριοι
ὀφθαλμοὶ παρετήρουν, ἐνόμιζες,

μ' ἐκπληξίν τὸν πυγμαῖον, ὁ ὁποῖος ἤρχε-
το νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν.

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει· οὐδὲ τὸ παρα-
μικρὸν ἔχνος ζώου· τίποτε δὲν ἐκρύπτετο
εἰς τὸ ἀδιέξοδον τοῦτο ὑπόγειον, οὔτε ἐν-
τομον, οὔτε νυκτερίς. Ὁ Γεράρδος ἐβάδιζε
ἀπὸ αἰθουσας εἰς αἰθουσας, πιεζόμενος ἀπὸ
φόβον μυστηριώδη· ἡ καρδιά του ἐκτύπα
δυνατὰ εἰς τὸ στήθος· τῷ ἐφαίνετο
κάποτε ὡς νὰ ἤκουε βήματα ἐλαφρά, βε-
λούδινα, βαδίζοντα ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του.
Ἄλλ' ἦτο μόνος, κατὰ μόνος ἐκεῖ κάτω !..

Ὁ Γεράρδος ἐκάθηνεν ἐπὶ μεγάλης γλυπτῆς πέτρας. (Σελ. 226, στ. 6.)

Ἐπὶ τέλους ἀφ' οὗ ἐβάδιζε, καὶ αὐτὸς
δὲν ἤξευρε πόσῃ ὥρᾳ, βλέπων ὅτι τὸ
κηρίον του ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ καὶ
μὴ εὐρίσκων καμμίαν ἐξοδον, ἐσκέφθη νὰ
ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, ὅπως δοκιμάσῃ μὲ οἶον-
δήποτε τρόπον ν' ἀναρριχηθῇ ἕως εἰς τὴν
κλίμακα.

Καὶ πάλιν ψυχρὸς ἰδρὼς ἐπάγωσε τὸ
μέτωπόν του, ὁπότε, κατόπιν ἀπὸ ἀκέρ-
πους τινὰς δοκιμὰς, ἐσχημάτισε τὴν φο-
βερὰν πεποίθησιν ὅτι περιεπλανήθη εἰς
λαβύρινθον ἀκόμη πολυπλοκώτερον ἀπ'
ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶχε
γνωρίσῃ ἐπάνω. Ἀπ' ἐδῶ
πλέον ἦτο ἀδύνατον νὰ
ἐξέλθῃ !

Τότε τὸ δυστυχὲς παι-
διον ἐστάθῃ μεθ' ὅλην δὲ
τὴν γενναιότητά του, φλο-
γερά δάκρυα ἀνέβησαν εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐ-
λθονμένην ὅλως διόλου
τὸν κίνδυνον εἰς τὸν
ὁποῖον εὐρίσκετο, ἡ δὲ
φαντασία του ἀναπαρέ-
στησε, μὲ φοβερὰν εὐκρί-
νειαν, τὴν ἀνησυχίαν καὶ
τὴν ἀπελπισίαν τῶν οἰ-
κείων του... Πῶς θὰ ἔ-
κλειον ἐκεῖ ἐπάνω ! ἴσως
εὐρίσκοντο πόδας τινὰς
μόνον ὑπεράνω τῆς κε-
φαλῆς του ! Ἀχ ἂν
ἠδύναντο νὰ τὸν ἀκού-
σουν !

Καταληφθεὶς ἀπὸ αἰ-
φνιδίαν ἐλπίδα, ἤρχισε νὰ
τρέχῃ ἀσκόπως εἰς τὰς
σκοτεινάς αἰθούσας... τίς
οἶδε . . . ἴσως θὰ εὕρισκε
τὴν ἐξοδον τοῦ τάφου εἰς
τὸν ὁποῖον ἐτάφη ζων-
τανός !

Τὸ κτύπημα τὸ ὁποῖον
ὑπέστη ἀπὸ τὴν πτώσιν
του, ἡ θέα τοῦ σκελετοῦ,
ἡ αἰτία τόσων ὥρων, ἡ
κόπωση, ἡ μόλις ἐπου-
λωθεῖσα πληγὴ του, ἡ

συναίσθησις τῆς φοβερᾶς καταστάσεως του, ἐπέφερον εἰς αὐτὸν σφοδρὸν πυρετὸν, ὥστε δὲν ἤξευρε πλέον καλὰ καλὰ ποῦ εὐρίσκετο.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤναπτεν ἐν πυρετῷ, καὶ εἰς τὸ φῶς τὸ ἀμυδρὸν ἐβλεπε πάντοτε τὰς ἀκινήτους μορφὰς τῶν θηρίων... Ἐξέφρα τῷ ἐφάνη ὅτι πλησίον του ἦτο ἡ ἀδελφὴ του, ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ Γολιάθ, ὅτι ἐκυμάτιζεν ἡ ὑψηλὴ χλόη τῶν ἀπεράντων λιθαρίων, ὅτι ἐξετείνετο ἐμπρός του ἐλεύθερος καὶ καθαρὸς ὁ οὐρανός... Μία ὀπτασία διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του... καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς, ἐν ᾧ δ' ἐξέβαλλε τὴν ὀρμέμψον κραυγὴν τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας, «Μητέρα... Μητέρα!» ἐλιποθύμησεν...

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει· εἰς τὸ γεῦμα, ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ αἱ δύο νεάνιδες ἠσθάνθησαν κάποιαν ἐκπληξιν, βλέπουσαι ὅτι δὲν ἤρχετο ὁ Γεράρδος· ὑπέθεσαν ὅμως ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸ χρωρυχεῖον· ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν, ὅτε ἦλθεν ὁ ἱατρός Λωμόνδος, ἡ κ. Μασσαὶ ἠρώτησεν εὐθὺς ὡς τὸν εἶδεν:

— Ἰατρέ, δὲν φέρετε μαζί σας τὸν Γεράρδον;

— Τὸν Γεράρδον; δὲν τὸν εἶδα σήμερα· ἀπεκρίθη οὕτως.

— Δὲν ἔφαγε λοιπὸν τὸ μεσημέρι εἰς τὸ χρωρυχεῖον;

— Ὁχι.

— Τότε θὰ ἐγευματίσεν εἰς τὴν ἐπαυλιν.

— Οὐτε· ἐκεῖ ἐγευματίσα ἐγὼ ὁ ἴδιος μετὰ τὸν κ. Μασσαὶ καὶ τὸν Ἑρρίκον· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἦτο.

— Ἀλλὰ τότε ποῦ εἶνε; ἀνέκραξε πλήρης ἀνησυχίας ἡ κυρία Μασσαί.

— Δὲν τὸν εἶδαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν, εἶπεν ἡ Κοραλία, καταληφθεῖσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἀνεξήγητον θλίβερόν προαίσθημα. Νὰ μὴν ἔπαθε τίποτε;

— Τί εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ; περίξ ἐπικρατεῖ ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια, ὁμοίως καὶ εἰς τὸ μεταλλεῖον. Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε· ὅταν αὐτὸς ἦτο ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ μεταλλεῖου ἡ τῆς ἐπαύλειος, ἐγὼ θὰ ἤμην, φαίνεται, ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πηγαίνω νὰ ζητήσω πληροφορίας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν συναντήσω εἰς τὸν δρόμον.

— Ἡ ἀπουσία αὐτῆς εἶνε ἀνεξήγητος! εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί· δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ μὴ τὸν ἰδοῦμεν μήτε σὲς μήτε ἡμεῖς· μὴν ἐπεσεν εἰς καμμίαν χαράδραν... μὴν ἐπληρώθη;... Ἰσως ἐπῆγε νὰ κολυμβήσῃ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ πληγωμένου χεριοῦ του...

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ· φρικῶδες ἀγωνία κατέπνιγε τὰς λέξεις εἰς τὸν λαϊκὸν της.

— Ἡσυχία δά!... τ' εἶν' αὐτά; εἶπεν ὁ ἱατρός, ἀνῆσυχος καὶ αὐτὸς περισσότερον παρ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ. Ὁ ἀναθέσωμεν εἰς τὸν Λεγκέν νὰ

ἐξερευνησῇ τὰ περίξ, ἐν ᾗ περιπτώσει πραγματικῶς ἔπαθε κανένα στραγγάλισμα καὶ δὲν ἤμπορεῖ τὸ ἀρνῆσαι μὴ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν στάνην· ἐγὼ τρέχω εἰς τὸ Μασσαίχωριον. Σεῖς φωνάζετε τὸν ἀπ' ἐδῶ... Ἰσως δὲν εἶνε μακρὰν.

Καὶ ἀφ' οὗ ἔδωκε μερικὰς βιαστικὰς παραγγελίας εἰς τὸν Λεγκέν, ὁ ἱατρός διηυθύνθη κατεσπευσμένος εἰς τὴν ἐπαυλιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΕΧΑΘΗ!

Τὰ πρῶτα ἄστρα ἐφαίνοντο ἐν πρὸς ἐν εἰς τὸν ὠχρὸν οὐρανόν, ὅτε ἤρχισαν αἱ ἔρευναι.

Ὁ Λεγκέν καὶ ὁ Μπολόλος προπορευόμενοι τῆς φρουρᾶς, ἡ ὁποία ἐκράτει πυρσούς εἰς τὰς χεῖρας, ἐξήταζον μετὰ πολλὴν προσοχὴν κάθε θάμνον, κάθε κοιλότητα τῶν βράχων περίξ τοῦ παλαιοῦ πύργου. Εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐστέκοντο, ὁ δὲ Λεγκέν σχηματίζων μετὰ τὰς χεῖρας του σάληγχα, ἐφώναζε:

— Αἶ, Κύριε Γεράρδε!.. αἶ! κύριε Γεράρδε!..

Ἀλλὰ μόνη ἡ ἡχώ ἐπανελάμβανε τὴν κραυγὴν του.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ ἱατρός Λωμόνδος ἐπέστρεψεν ἐπιπνος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Μασσαὶ καὶ τὸν Ἑρρίκον, πολὺ ἀνησυχούς καὶ τοὺς δύο, διότι δὲν εἶχον ἴδῃ οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος τὸν Γεράρδον ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ Βέμπερ εἰμεινεν εἰς τὸ μεταλλεῖον διὰ νὰ ἐξερευνησῇ κάθε μονοπάτι.

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν μία ιδέα κατέλαβε τὸ πνεῦμα τῆς Κοραλίας, ὅτι ὁ ἀδελφὸς της ἀπεπλανήθη εἴτε εἰς τὸν γνωστὸν ἤδη λαβύρινθον, εἴτε εἰς ἄλλο μέρος αὐτοῦ. Τοὺς φόβους τούτους δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν μητέρα της, διὰ νὰ μὴ αὐξήσῃ τὴν σπαρακτικὴν τῆς ἀνησυχίαν. Ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἦλθεν ὁ πατήρ της καὶ ὁ ἀδελφός της, ὁρμήσασα εἰς συνάντησίν των, ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτοὺς τὴν φοβερὰν ὑποψίαν ἡ ὁποία τὴν ἐδασάνιζε.

Κατάπληξιν ἐπροξένησαν οἱ λόγοι της.

— Ἐχάθη εἰς τὸν πύργον! Τί λέγεις, παιδί μου; ἀνέκραξε, κάτωχρος ὁ κ. Μασσαί.

— Εἰμπορεῖ νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸν κεντρικὸν λαβύρινθον· ἀλλ' ἂν εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ εὕρῃ καμμίαν ἄλλην διόδον, τότε...

Ἡ Κοραλία διεκόπη καὶ ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖράς της.

— Τοῦ εἶχε λοιπὸν καρφωθῇ αὐτὴ ἡ ιδέα; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, τοῦ εἶχε καρφωθῇ· χυδᾶς ἀκόμη μοῦ ἔκαμε λόγον... ἄχ! διατί νὰ τὸν ἀφήσω μόνον... διατί νὰ μὴ τὸν προσέξω περισσότερον;

Οἱ λυγμοὶ διέκοψαν καὶ πάλιν τοὺς λόγους της.

— Σήμερα θὰ ἐζητούσαμεν δύο ἀντὶ ἐνός...

— Ὁχι!... ὄχι!... Ὁ θὰ ἤμουν φρονιμώτερος ἀπ' αὐτόν... δὲν θὰ τὸν ἀφίνα νὰ ἐμῇ ὅπου τύχη!.. Μαζί μου θὰ ἦτο προσεκτικός...

— Ἐχάθη αὐτοῦ μέσα! εἶπεν ὁ κ. Μασσαί κτυπῶν τὸ μέτωπόν του· εἶνε φρικῶδες... νὰ χάσωμεν τὸν Γεράρδον μας! Ὡ, θὰ κρημνίσωμεν ἐν ἀνάγκῃ πέτραν πρὸς πέτραν τὸν κατηραμένον αὐτὸν πύργον διὰ νὰ τὸν σώσωμεν!..

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΣ

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 230.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΔΟΥ.

«Καὶ λοιπὸν, Θεῖσα, αἱ ἐκατοντάδες τῶν πλανητῶν;

— Μεῖνε ἡσυχος, παιδί μου. Θὰ σοῦ εἴπω καὶ δι' αὐτοὺς. Εἶνε ὅμως ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς ποῦ τοὺς ἐξετρώπωναν.

— Πῶς νὰ τὸ εὕρω, ἂν δὲν μοῦ τὸ εἴπῃς. Ποῦ λοιπὸν;

— Πολὺ βιάζεσαι. Δὲν θὰ σοῦ τὸ εἴπω τόσον γρήγορα ὅσον φρονεῖς· διότι εἶνε ἀνάγκη προηγουμένως νὰ σοῦ δώσω μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Ἀς ἀκούσω λοιπὸν τὰς ἐξηγήσεις σου.

— Καὶ κατὰ πρῶτον θὰ σοῦ ἐπαναλάβω πόσον ἀπέχουν ἀπὸ τὸν ἥλιον κατὰ σειρὰν εἰς γίνωστοι εἰς τοὺς προγόνους μας πλανῆται.

1. Ἑρμῆς 58 ἑκατομ. χιλιόμετρα.
2. Ἀφροδίτη 108 » »
3. Γῆ 149 » »
4. Ἀρης 227 » »
5. Ζεὺς 777 » »
6. Κρόνος 1421 » »

Βλέπεις, ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀποστάσεων τῶν πλανητῶν γίνεται πάντοτε μεγαλητέρα, ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ 2· διότι, ἐνῷ μεταξὺ Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης ἡ διαφορὰ εἶνε 50, μεταξὺ Ἀφροδίτης καὶ Γῆς εἶνε μόνον 41. Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Ἀρην ἡ διαφορὰ γίνεται 78· ἀπὸ τὴν Ἀρην εἰς τὸν Δία 548· ἀπὸ τὸν Δία εἰς τὸν Κρόνον 646. Γίνεται δηλαδὴ πάντοτε αὐξήσις· ἀλλ' ἡ αὐξήσις αὕτη εἶνε ἀπότομος μεταξὺ τοῦ Ἀρεως καὶ τοῦ Διός. Ἀπὸ 78 εἰς 548 ἡ αὐξήσις εἶνε πολὺ μεγαλητέρα παρὰ ἀπὸ 548 εἰς 646.

Φαίνεται ὅτι δὲν διασκεδάσεις πολὺ μετὰ τοὺς ἀριθμούς μου· ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ τοὺς χωνεύσῃς, διὰ νὰ ἐννοήσῃς ἔπειτα τὴν ἐξηγήσίν μου. Ὅταν ἐπιθυμῇς νὰ

μάθῃς κάτι, πρέπει νὰ ἔχῃς εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι δὲν θὰ τα εὕρῃς ὅλα ρόδα.

Ἡ αὐξήσις αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας σοῦ εἶπον, ἐτόραττε πολὺ τοὺς ἀστρονόμους. Ἦδη ὁ Κέπλερος, τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἐλησμόνησες τὸ ὄνομα, ὁ πρόδρομος τοῦ Νεύτωνος, εἶχεν ὡς ἐξ ἐναστίκτου εἴπῃ ὅτι ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Ἀρεως καὶ τοῦ Διός πανούργος πλανήτης, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐκρύπτετο καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ἴδουν. Οἱ σύγχρονοί του δὲν ἔλαβον ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὴν γνώμην του αὐτῆν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἠμπόδιζε τὸν νοῦν τῶν ἀστρονόμων νὰ ἐργάζεται· δὲν ἠδύναντο νὰ παραδεχθῶσι ποτὲ ὅτι ὑπῆρχε τοιαύτη ἀνωμαλία εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι κάποιος νόμος θὰ κανονίζῃ τὰς ἀποστάσεις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις καὶ καταστρώσεις ἀριθμῶν, Σάξων ἀστρονόμος ὀνομαζόμενος Τίτιος, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους, κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἰς συνδυασμὸν ἀριθμῶν, ὁ ὁποῖος ἐκ πρώτης ὀψεως φαίνεται τόσον ἀλλόκοτος, ὥστε ἀπορεῖ τις πῶς τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐννοήσῃς τίποτε, ἐὰν δὲν ἔχῃς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τοὺς ἀριθμούς· διὰ τοῦτο τοὺς ἔγραψα εἰς δύο τεμάχια χάρτου, καὶ δύναισαι νὰ τοὺς ἀναγνώσῃς εἰς τὸ φῶς τῆς πανσελήνου.

Παρατήρησον πρῶτον αὐτὸ τὸ χάρτιον:

0. 3. 6. 12. 24. 48. 96.

Δὲν εἶνε τρομακτικόν· ἔπειτα ἀπὸ τὸ μὴδὲν 0, καὶ ἔπειτα πάντοτε διπλάσιοι ἀριθμοί, 6, 12 μέχρι τοῦ 96.

Παρατήρησον τώρα τὸ ἄλλο χάρτιον:

4. 7. 10. 16. 28. 52. 100.

Ἑρμῆς· Ἀφροδίτη Γῆ Ἀρης — Ζεὺς Κρόνος

Καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε τρομακτικώτερον. Οἱ πρῶτοι ἀριθμοὶ αὐξάνονται πάντες κατὰ 4 μονάδας· ὁ ἀριθμὸς μὴδὲν ἔχειν 4, ὁ 3 ἔχειν 7, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς εἶνε γραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἐξ πλανητῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν ὁ Τίτιος· μόνον ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 28 δὲν ὑπάρχει ὄνομα.

— Σε παρακαλῶ, Νίτσα μου, ποῦ θὰ καταλήξῃς μετὰ αὐτὰ τὰ κοραϊστικά;

— Περίμενε ὀλίγον.

Σοῦ φαίνεται ὅτι ὅσα λέγω τώρα εἶνε λόγια τοῦ ἄερος, ὅτι δὲν ἔχουν οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος. Καὶ ὅμως εὐρέθη, ὅτι ὁ λόγος εἶνε περίπου ὁ αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε γραμμένοι· ἐπάνω ἀπὸ τοὺς πλανῆτας, καὶ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι φανερόνουν τὴν ἀπόστασιν αὐτῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον. Μεταξὺ δηλαδὴ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν, ὑπάρχει ἀναλογία.

Ἀκόμη εἰς τὴν ἀριθμητικὴν δὲν ἔφθασες εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀναλο-

γίας· ἀλλὰ καὶ πάλιν εὐκόλως θὰ ἐννοήσῃς τὸ πρᾶγμα, ὅταν ἴδῃς τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων.

Ὁ Ἑρμῆς εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν 58 ἑκατομμυρίων καὶ ἔχει ἀριθμὸν εἰς τὸν πίνακα 4. Ὁ ἀριθμὸς τῆς Γῆς εἶνε 10 καὶ ἡ ἀπόστασίς της 149 ἑκατομμύρια. Πολλαπλασίον 149 ἐπὶ 4· θὰ εὕρῃς 596· πολλαπλασίον τώρα 58 ἐπὶ 10· θὰ εὕρῃς 580. Τὰ δύο γινόμενα 596 καὶ 580 ἔχουν τόσον μικρὰν διαφορὰν, ὥστε δὲν ἀξίζει νὰ γίνεταί δι' αὐτὴν λόγος. Ὅταν συμβαίη τὸ γινόμενον δύο ἀριθμῶν νὰ εἶνε ἴσον πρὸς τὸ γινόμενον ἄλλων δύο, λέγομεν ὅτι οἱ τέσσαρες οὗτοι ἀριθμοί, ὅπως· ἐδῶ 4 ὁ 58 ὁ 10 καὶ ὁ 149, εὐρίσκονται ἐν ἀναλογίᾳ.

Ἀς κάμωμεν τὴν ἰδίαν πράξιν μετὰ τὴν Γῆν καὶ τὸν Δία, τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς εἰς τὸν πίνακα εἶνε 52 καὶ ἡ ἀπόστασις 777 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα· ὁ 149 ἐπὶ 52 δίδει γινόμενον 7768 καὶ ὁ 777 ἐπὶ 10 δίδει γινόμενον 7770. Ἡ διαφορὰ τῶν δύο γινομένων εἶνε πολὺ μικρά.

— Ἀληθῆεια, αὐτὸ εἶνε παράδοξον!

— Καὶ βέβαια εἶνε παράδοξον. Δυστυχῶς ὅμως ὅλα τὰ ἐξαγόμενα δὲν εἶνε ἐξ ἴσου ἱκανοποιητικά. Λογάριασε ἐπὶ παραδείγματι τοὺς ἀριθμούς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Κρόνου, τοῦ ἵππου ἡ ἀπόστασις εἶνε 1421 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα καὶ ὁ ἀριθμὸς εἰς τὸν πίνακα 100· 149 ἐπὶ 100 ἴσον 14900 καὶ 1421 ἐπὶ 10 ἴσον 14210. Βλέπεις ὅτι ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο γινομένων 14900 καὶ 14210 εἶνε ἀρκετὴ. Αὖριον ἂν θέλῃς καὶ ἂν ἔχῃς ὀρεξιν, δύναισαι νὰ δοκιμάσῃς καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους πλανῆτας.

— Καὶ μετὰ ὅλα αὐτὰ τί ἀποδεικνύεται;

— Φαίνεται, ἀγαπητέ μου Κώστα, ὅτι ἀποδεικνύεται τὸ ἐξῆς· ὑπάρχει πράγματι κάποιος νόμος, σύμφωνα μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον θὰ ἐδιπλασιάζετο πάντοτε, ἐὰν μὴ ἔφερε κανονικὴν διατάραξιν ἐκεῖνος ὁ μικρούλης 4· αὕτη δὲ ἡ διατάραξις εἶνε μᾶλλον αἰσθητὴ καθ' ὅσον προχωροῦμεν εἰς τοὺς ἀπομακρυσμένους πλανῆτας. Ἀποδεικνύεται ἀκόμη, ὅτι ὅταν ὑπολογίζουσι οἱ ἀστρονόμοι πρέπει νὰ λογαριάζουν τὴν διατάραξιν ταύτην καὶ ἂς μὴ γνωρίζουν πόθεν προέρχεται. Καὶ τέλος φανερόναι καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη· ὅτι δὲν γνωρίζομεν τὰ πάντα.

Ὁ συνδυασμὸς ὅμως τοῦ Τίτιου ἀφίνει ἄνευ ἀντιστοίχου πλανῆτου τὸν ἀριθμὸν 28, μεταξὺ τοῦ Ἀρεως καὶ τοῦ Διός, καὶ ἀποδεικνύει τρόπον τινὰ ἀληθῆ τὴν γνώμην τοῦ Κέπλερου. Δὲν ἠμπούσθησαν ὅμως ἀπὸ αὐτό, ἀλλ' ἀπὸ εἴδον ὅτι τόσον συμφώνουν οἱ ἀριθμοὶ μετὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν πλανητῶν, ἐνόμισαν ὅτι ἠδύναντο νὰ κάμουν ἐξ αὐτῶν νόμον, καὶ ὁ νόμος αὐτὸς ὀνομάζεται νόμος τοῦ Βόδου.

— Καὶ διατί νὰ λέγεται τοῦ Βόδου, ἀπὸ τοῦ Τίτιος τὸν εὕρεν;

— Ἡ χώρα ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου φέρει τώρα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμερικού Βεσπουκίου, ὁ ὁποῖος τὴν κατέστησε γνωστὴν διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ταξιδίου του. Ὁ Βόδης, ἀστρονόμος τοῦ Βερολίνου, κατέστησε γνωστὴν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐργασίαν τοῦ μετρίοφρονος συναδέλφου του· διὰ τοῦτο ὁ νόμος τοῦ Τίτιου φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Βόδου. Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν αὐτὰ καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα ἡμᾶς.

Κατὰ τὸ 1781 ὁ Ἑρσχελλος ἀνεκάλυψε τὸν πλανήτην του, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν ἥλιον 2858 ἑκατομμυρίων χιλιόμετρων. Κατὰ τὸν νόμον τοῦ Βόδου, ἀντιστοιχεῖ εἰς αὐτὸν ὁ ἀριθμὸς 196, τὸν ὁποῖον εὐρίσκεις ἐὰν διπλασιάσῃς τὸν 96, τὸν ἀριθμὸν τοῦ Κρόνου, καὶ προσθήσῃς καὶ 4.

Τί νομίζεις λοιπὸν ὅτι παρετήρησαν; Τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ὀνομασθῇ Οὐρανός, εὐρέθη εἰς παρομοίαν συμφωνίαν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, μετὰ τὸν νόμον τοῦ Βόδου!

Ἄν κάμῃς καὶ σὺ τὸν λογαριασμὸν μετὰ τοὺς ἀριθμούς τῆς Γῆς, θὰ εὕρῃς:

$$2858 \times 10 = 28580$$

$$196 \times 149 = 29204$$

Τὰ ἐξαγόμενα καὶ πάλιν δὲν εἶνε ἀκριβῶς ἴσα, ἀλλὰ τόσον πλησιάζουν, ὥστε νὰ μὴ δώσωμεν προσοχὴν εἰς τὴν διαφορὰν.

Ἀλλ' ἔμενε πάντοτε ἐκεῖνο τὸ χάσμα, ὁ ἀριθμὸς 28, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τὸν πλανήτην του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ διατάσσιν· ἔπρεπε ν' ἀναζητήσωσι μετὰ πάσας τὰς δυνάμεις των τὸν δύστροπον αὐτὸν πλανήτην, τὸν ὁποῖον προείπεν ὁ Κέπλερος. Διωργανώθη μάλιστα ἀπὸ κάποιον βαρῶνον Ζάχην ὁμιλος ἀστρονόμων, οἱ ὁποῖοι διεισπράσθησαν τὴν ζώνην τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας κινουῦνται οἱ πλανῆται μας, πρὸς εὐκόλωτέραν ἀνεύρεσιν τοῦ πλανῆτου 28, ὁποῖος τὴν νύκτα τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1801 — τὴν πρώτην νύκτα δηλαδὴ τοῦ αἰῶνός μας — ὁ Πιάτσης, ἀστρονόμος σικελὸς μὴ ἀνήκων εἰς τὸν ὅμιλον τοῦ βαρῶνου Ζάχην, εὕρε διὰ τῆς διόπτρας του, χωρὶς νὰ τὸν ζητῇ, πλανήτην κινούμενον ἀνεπισήμως μεταξὺ τοῦ Ἀρεως καὶ τοῦ Διός. Τὸν ἐβάπτισεν μετὰ τὸ ὄνομα τῆς Δήμητρος ἐξ εὐλαθείας πρὸς τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν.

— Ἐπὶ τέλους! Εὐτυχὴς ὁ Πιάτσης! Πρὸ πολλοῦ περιέμενον νὰ μοῦ εἴπῃς αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν. Ἀλλ' ἀκόμη εἴμεθα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐκατοντάδα. Οἱ ἄλλοι τί ἐγίν

θησα να σε μάθω πράγμα, τὸ ὁποῖον μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατώρθωσα ἐγὼ να μάθω. Ἀρκοῦν αὐτὰ διὰ σήμερον ἢ μήπως παραπονεῖσαι;

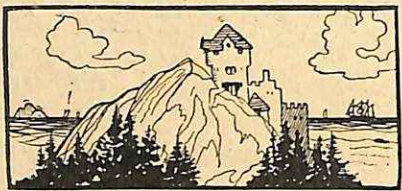
— Ὅχι. Ἀλλὰ θὰ ἐξοδεύσωμεν πολλὸν καιρὸν, ἂν ὅλων ἢ ἀνακάλυψις εἴνε τόσον δύσκολος ὅσον τῆς Δήμητρος. Σήμερον, ἔπειτα ἀπὸ τόσα, δὲν μοῦ εἶπες παρὰ μόνον δι' ἓνα πλανήτην.

— Μεῖνε ἡσυχὸς! θὰ σοῦ εἰπω αὔριον δι' ὅλους μαζύ.»

(Ἐπεται συνέχεια.)

[J. Macé] Α. Σ. ΔΗΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΒΟΥΝΟΝ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

[Ἡ Σκηνὴ καριστᾷ ἐξώστην μεγάρου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισιάς. Ἡ Κάκια, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Τοτός, τὰ ἀδελφάκια, θαυμάζουν τὸν Ὑμηττὸν, ὁ ὁποῖος προσλαμβάνει τὰ ωραιότερα χρώματα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ δύνοντος ἡλίου, καὶ συζητοῦν διὰ τὸ ταξίδιον, τὸ ὁποῖον θὰ κάμουν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν διὰ πρώτην φοράν διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ εἶνε κατενθουσιζμένα, ἀλλ' ὅχι καὶ σύμφωνα εἰς τὰς προτιμήσεις των.]

ΚΑΚΙΑ. — Ἐμένα μάρεσει καλλίτερα τὸ βουνό.

ΑΛΕΚΟΣ. — Σιγά, τὸ βουνό! Καὶ τί εἶνε τὸ βουνό; Μιὰ μεγάλη τούρτα μυτερή, ποῦ δὲν σαλεύει καθόλου.

ΤΟΤΟΣ. — ; . . .

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἐνῶ ἡ θάλασσα... ὦ, ἡ θάλασσα εἶνε ἄλλο πράγμα! Ἡ θάλασσα εἶνε σὰν ἓνα εὐμορφο τραπεζομάνδυλο ἀπὸ νερό, ποῦ σαλεύει αἰωνίως.

ΤΟΤΟΣ. — ; . . .

ΚΑΚΙΑ. — Ἀμ' ἐσύ, Τοτό, ποίας γνώμης εἶσαι;

ΤΟΤΟΣ. — Ἐγώ; ... Ἐμένα μάρεσει καλλίτερα ἡ μεγάλη τούρτα ἐπάνω ἔστ' εὐμορφο τραπεζομάνδυλο... μὰ νὰ ἔχω καὶ μεγάλη ὄρεξι!

[Ὁ ἐξώστης ἀντηχεῖ ἀπὸ γέλια. Ὁ Ὑμηττός, ὅλος μενεξεδένιος, φαίνεται ὡς νὰ γελά κ' ἐκεῖνος.]

ΕΝΑΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΜΕ ΔΙΠΛΩΜΑ

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας, αἱ ἀθηναῖκαί συνοικίαι, καὶ μάλιστα αἱ ἀπόκεντροι, ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια.

Κάθε τὸσον περνᾷ ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος κρατεῖ ἓνα τρίποδα. Ἐπάνω εἰς τὸν τρίποδα εἶνε ἓνα μικρὸν δουλαπάκι, παράξενον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἐμπρὸς θέσεις

μὲ χαρτάκια πολύχρωμα. Ἐπάνω εἰς τὸ δουλαπάκι, στέκεται ἓνας μεγάλος ἄσπρος ποντικός, μὲ κόκκινα μάτια καὶ μὲ κόκκινην κορδέλαν εἰς τὸν λαιμόν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κρέμεται ἓν παράσημον.

Δίδεις εἰς τὸν ἄνθρωπον μίαν πεντάγρην, καὶ ὁ ἄσπρος ποντικός τραβᾷ ἓνα χαρτάκι, τὸ ὁποῖον γράφει τὴν τύχην σου. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ἀστείον. Εἰμπορῶ νὰ εἰπω μάλιστα, ἐπὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σοβαρόν, πρῶτον διότι δίδει κανεὶς λεπτά, καὶ δεῦτερον διότι ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπλοϊκοὶ ποῦ πιστεύουν αὐτοῦ τοῦ εἰδους τὰς προφητείας καὶ τὰς διαβάζουν μὲ τὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα.

Τὸ ἀστείον εἶνε ἡ φωνή, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος διαλαλεῖ τὸ ἐμπόρεμά του, καὶ τὰ λόγια ποῦ λέγει:

— Ὅριστε, κύριοι! ἐδῶ εἶνε ὁ γέρω Ποντικός, νεοφερμένος ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ποῦ ἐσπούδασε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου, διὰ νὰ ἐξάγῃ τὰς τύχας ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν!!

Καὶ ἓνας σχετικὸς διάλογος:

— Ἐγὼ ὅμως ἀπορεῖ πῶς τ ρ α β ᾶ τὴν Τύχην.

— Ἀπλούστατα! εἶνε ποῦ ἔχει μ. υ. ἢ ν δύναμιν!

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΟΥ ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ

— Ἀχ! πῶς νὰ κάμω γιὰ νὰ πάρω κ' ἐγὼ κανένα βραβεῖο ἔστ' ἡ Διάπλασι! ἐστέναζεν ἡ Ἀγγελικούλα. Στέλνω, στέλνω, ἀλλὰ δὲν κάμνω τίποτα. Ἀκόμῃ δὲν κατώρθωσα νάνεῶ παραπάνω ἀπὸ τὴν Εὐφημο Μνεῖα, καὶ εἶνε τώρα δύο χρόνια. Ἄν πᾶμε ἔτσι, ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀνέβω αὐτὴ τὴ σκάλα μὲ τὰ τόσα σκαλοπάτια. Καίμενε Γεώργιο, — λέγει ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της, — δὲν μπορεῖς νὰ με σκουντήσης λιγάκι; Ἐσύ « ποῦ ξέρεις τὰ πολλὰ κι' ὁ νοῦς σου καταβάζει », δὲν μπορεῖς τάχα νὰ με βοηθήσης σὲ κανένα Διαγωνισμό;

— Ἐγώ, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργιος, ἐβράδευθηκα δύο φορές ὅταν ἤμουν ἔστην ἡλικία σου! δὲν εἶνε τώρα καμμία ἀνάγκη νὰ ξαναβραβευθῶ. . . ὑπὸ τὸ ψευδώνυμόν σου.

— Μὰ γι' ἀγάπη μου, καίμενε Γεώργιο. . . Τί θὰ χάσης; Ἐλα, καίμενε! Μὴ μου κάνῃς τώρα τὸν Κάτωνα!

Τελος πάντων ἡ Ἀγγελικούλα ἐπιμένει τόσον πολὺ, ὥστε ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος σπανίως χαλᾷ τὸ χατήρι τῆς ἐξαδέλφης του, ἀποφασίζει. . . νὰ τῆς παίξῃ ἓνα παίγνιδι.

— Καλὰ, τῆς λέγει δέχομαι, ἀλλὰ μὲ δύο ὁρους.

— Μὲ δέκα, μὲ ἑκατὸ!

— Φθάνουν αὐτοὶ οἱ δύο! πρῶτος ὁρος, θὰ σε βοηθήσω σὲ ὅποιον Διαγωνισμόν θέλω ἐγώ.

— Πολὺ καλὰ! καὶ πολὺ σωστό,

γιατί δὲν ἐπιδίδει κανεὶς σὲ ὅλα, παρὰ ὅπου εἶνε ἡ κλίσις του.

— Νὰ ποῦ τὸ ξυρφεὶς. Δεύτερος ὁρος: Ἐγὼ θὰ σου γράψω τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, καὶ σὺ θὰ τὴν ἀντιγράψῃς ὅπως εἶνε καὶ θὰ τὴν στείλῃς. Δέν σου ἐπιτρέπω νὰ στείλῃς τὸ δικό μου χειρόγραφο.

— Αὐτὸ ἦτο ὁλωςδιόλου περιττό. Δέν εἶμαι τρελὴ νὰ στείλω ξένο γράμμα ἔστ' ἡ Διάπλασι, ποῦ ξέρει καλὰ τὸ δικό μου!

— Ἀ, μπράβο! λοιπὸν σύμφωνοι! Ἐπέρασε καιρὸς, ἀλλὰ κανένος Διαγωνισμός δὲν ἦτο τοῦ γούστου τοῦ Γεώργιου. Ἐπιτέλους, ἐπροκηρύχθη καὶ ὁ Διαγωνισμός τοῦ γούστου του. . . Ὡ, μὲ τί ἀνυπομονήσιαν τὸν ἐπερίμενε καὶ μὲ τί χαρὰν ποῦ τὸν εἶδεν ὁ πονηρός!

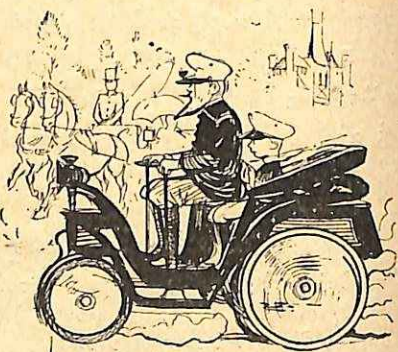
Πρώτης τάξεως καλλιγράφος, πέρνει ἓνα θαυμάσιον χαρτί, καὶ μὲ τὰ ὠραιότερά του γράμματα, γράφει: «Μὴ μνημονεύῃς μὲ ξένα κόλυβα. — Θὰ σε σέβωνται ὅλοι, ἂν μάθῃς πρῶτον νὰ σέβῃσαι τὸν ἐαυτόν σου. — Ὅταν φυσήσῃ ἄνεμος, ἡ λευκὴ πῖπτει κάτω.»

Καὶ τὸ στέλλει εἰς τὴν Ἀγγελικούλαν μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

« Ἀγαπητὴ μου ἐξαδέλφη. Κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, θὰντιγράψῃς αὐτὴν τὴν σελίδα ὁ π ω ς ἔ χ ε ι, καὶ θὰ τὴν στείλῃς εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Καλλιγραφίας. Σοῦ ὑπόσχομαι Πρῶτον Βραβεῖον. Γεώργιος.»

Κόκκαλο ἡ Ἀγγελικούλα!

Μοῦ εἶπαν ὅμως, ὅτι αὐτὸ τῆς ἔγινε μάθημα.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Ὁ μικρὸς Τάκης βλέπει εἰς τὸν περίπατον, διὰ πρώτην φοράν, τὴν αὐτοκίνητον ἄμαξαν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐσχάτως ὁ γραμματεὺς δὲν ἠξεύρω ποίας Πρεσβείας, καὶ τρέχει μὲ αὐτὴν ἐπάνω-κάτω, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν μικρῶν καὶ μεγάλων.

Ὁ Τάκης μένει μὲ ἀνοιχτὸν στόμα. Ἐπειτα τραβᾷ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τοῦ λέγει:

— Μπαμπά! μπαμπά! γιὰ κύτταξε ἐκεῖνο τὸ ἀμάξι, ποῦ τρέχει μόνο του... γιὰ νὰ βρῇ τάλογά του!

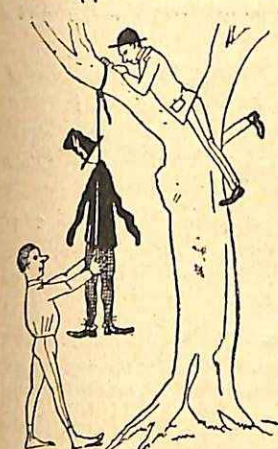
ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ Η ΕΓΚΛΗΜΑ

Δύο φίλοι, ὁ κ. Χαρούμενος καὶ ὁ κ. Εὐθυμίου, ἐπῆγαν ἓνα ἀπόγευμα εἰς τὴν ἐσχόλῃν, διὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ἐφαγαν, ἤπιαν, εἶπαν ἀστεῖα, ἐγέλασαν, καὶ εἰς τὸ τέλος, διὰ νὰ γελάσουν περισσότερο, ἠθέλησαν νὰ κάμουν καὶ μίαν φάρσαν.

Τὴν ἐπενόησεν ὁ κ. Χαρούμενος, — αὐτὸς ὁ κομψευόμενος λιμοκοντόρος, μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο, — καὶ μόλις τὴν ἀνέκοινας εἰς τὸν φίλον του, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν θέσουν εἰς ἐνέργειαν ἀμέσως, διότι τὸ μέρος ἦτο ἐρημικὸν καὶ κατάλληλον.

Ὁ κ. Χαρούμενος ἐβγαλε τὰ ρούχά του, τὸ καπέλο του καὶ τὰ παπούτσια του, τὰ συνήρμωσε καὶ τὰ ἐγέμισε μὲ ἄχυρον,

εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζον ἐν ἀνδρείκων, εἰς τὸν λαιμόν αὐτοῦ τοῦ ἀνδρείκων ἐπέρασαν ἓνα σχοινί, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κ. Εὐθυμίου, τὸ ἐκρέμασεν ἀπὸ ἓν δένδρον.

Καὶ ἐπερίμεναν, νὰ ἰδοῦν ποῖος θὰ ἐπερνούσε πρῶτος ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τί ἐντύπωνιν θὰ τοῦ ἔκαμνεν ὁ κρεμασμένος.

Σὲ ὀλίγην ὥραν, βλέπουν ἀπὸ μακρὰν ἓνα κύριον πολὺ καθὼς πρέπει, ὁ ὁποῖος ἀμέριμνος ἐπλησίαζεν. Ἐκαμνε καὶ αὐτὸς τὸν περίπατόν του.

— Τὸ θῦμα! τὸ θῦμα! φωνάζει ὁ κ. Χαρούμενος, καὶ σπεύδει μὲ τὸν φίλον του νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸν ὀγκώδη κορμὸν τοῦ δένδρου. Καὶ οἱ δύο κρατοῦν τὰ γέλια των μὲ πολὺν κόπον. . . καὶ ἔπειτα κρατοῦν καὶ τὴν ἀναπνοήν των. Νά, τὸ θῦμα ἐπλησίασεν ἀρκετά...

Σηκώνει τώρα τὰ μάτια καὶ βλέπει τὸν κρεμασμένον. . . Ὡ, φρίκη! φρίκη! . . . Καρφώνεται εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ δὲν ἔχει

δυνάμεις νὰ προχωρήσῃ οὔτε βῆμα. . .

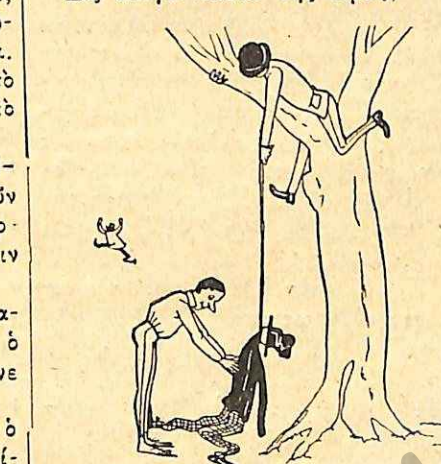
Καὶ σκέπτεται:

— Ἀρά γε αὐτοκτονία εἶνε ἡ ἐγκλημα; . . . Μᾶλλον αὐτοκτονία θὰ εἶνε, γιατί τώρα μὲ τὴν ζήτην ἀκούονται πολλὰς αὐτοκτονίας. Ὁ κακομοῖρος! Ποῖος τὸ ξέρει σὲ τί στενοχώριες εὐρέθηκε! . . . Καὶ φαίνεται καλῆς τάξεως ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ ρούχά του! . . .

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ κ. Βιαστικόπουλος δὲν ἐστάθη, οὔτε ἐπλησίαζε πολὺ διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα τὸν δυστυχῆ αὐτόχειρα. Μόλις συνῆλθεν ἀπὸ τὸν τρόμον του καὶ τὴν ἐκπληξίν του, τὸ ἔδωκεν εἰς τὰ τέσσαρα, καὶ ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐξουσίαν. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον του καθήκον.

— Λαμπρά! ψιθυρίζει ὁ κ. Χαρούμενος, μόλις ἀπεμακρύνθη ὁ κ. Βιαστικόπουλος. Τώρα θὰ πάῃ νάναστα τὴν τὸν κόσμον αὐτός. Ἀφῆσέ τον! Μόν' ἔλα γρήγορα νὰ καταβάσωμε τὸν κρεμασμένο, γιατί τώρα θάρχησῃ τὸ γλέντι.

Εἰς ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, ὁ κρε-

μασμένος εὐρέθη κάτω, ὁ κ. Χαρούμενος ἐπῆρε τὰ ρούχά του καὶ τὰ ἐφόρεσε, ὅχι καὶ μὲ πολλὴν ἡσυχίαν διότι ἀπὸ μακρὰν εἶδε τὸν κ. Βιαστικόπουλον, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε μὲ δύο ἀξιωματικούς.

Ὁ ἓνας ἦτο ἀστυνόμος. Κατὰ σύμπτωσιν ὁ κ. Βιαστικόπουλος τοὺς συνήνησεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ δράματος, καὶ τεταραγμένος ἀκόμῃ, τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι εἶδεν αὐτὸ καὶ αὐτό.

— Μπα! καὶ τὸν ἐγνωρίσατε; ἠρώτησεν ὁ Ἀστυνόμος.

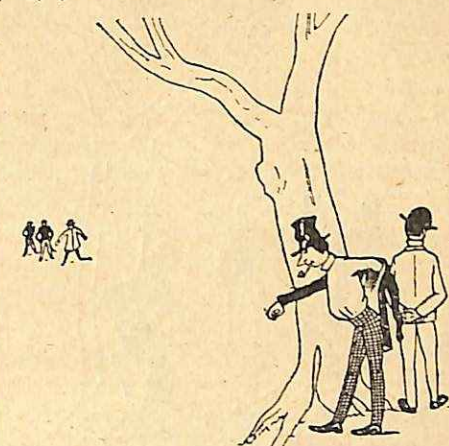
— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ κ. Βιαστικόπουλος: τὰ μοῦτρα του δὲν ἐφαίνοντο, γιατί εἶχε χωμένο τὸ καπέλο ὡς τὸ πηγούρι.

— Ὁ κακομοῖρος, γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὸ θάνατο! εἶπεν ὁ ἄλλος ἀξιωματικός.

— Πιθανόν! εἶδα μόνον ὅτι ἐφορούσε μαῦρο σακάκι, ριγέ πανταλόνι καὶ μαῦρα παπούτσια. Ἀ, ἐξέλασα! τὸ καπέλλο ἦταν ψηλόν.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε λοιπόν! σᾶς παρακαλῶ, κύριε, νὰ μας ὁδηγήσετε.

Ὁ κ. Βιαστικόπουλος ἐφάνη πρόθυμος, μολονότι δὲν θὰ ἤθελε νάτενίσῃ ἓν

νέου τὸ φοβερόν θέαμα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως, ὅτι τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐπερίμενεν, ἦτο ἀκόμῃ φοβερότερον:

Ὁ κρεμασμένος, ὁλοζώντανος, ἡσυχώτατος, νὰ καθῆται παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ ἀπαισίου δένδρου, καὶ νὰ καπνίζῃ μακαρίως τὸ ποῦρόν του!

Σωστὴ νεκρανάστασις!

Καὶ αἱ τρίχες τοῦ δυστυχούς Βιαστικόπουλου ἐσηκώθησαν τώρα, ὡς νὰ εὐρέθη ἀπέναντι νέου Λαζάρου.

— Ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀστυνόμος.

— Νά, νά, αὐτὸς ποῦ κάθεται ἐκεῖ-κάτω! ἀπήντησεν ὁ Βιαστικόπουλος, ὡς τρελός.

— Κάθεται; μὰ δὲν εἶπατε; . . .

— Ἐρῶ κ' ἐγώ; αὐτὰ εἶνε διαβολικά πράγματα. . . Κοντεύω νὰ χάσω τὸ νοῦ

μου. . . Καὶ ὅμως εἶμαι βεβαίωτατος ὅτι. . .

— Μὰ τί συμβαίνει, κύριοι; ἠρώτησεν ὁ κ. Χαρούμενος μὲ τὴν μεγαλητέραν τάχα ἐκπληξίν καὶ σοβαρότητα.

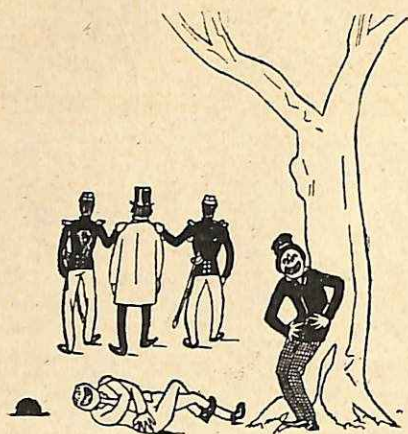
— Δέν ἦθε; . . . δὲν ἦταν ἓνας ἄνθρωπος κρεμασμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ δένδρο; . . . ἐφῆλλισεν ὁ κ. Βιαστικόπουλος.

— Ὁ κύριος θὰ ὀνειρεύεται, ἀπήντησεν ὁ κ. Εὐθυμίου, γιατί ἐμεῖς εἴμεθα ἐδῶ κάτω δύο ὥρες, καὶ δὲν εἶδαμε τίποτα!

— Τότε λοιπόν. . .

— Τότε λοιπόν ἢ εἴθε τρελὸς ἢ μᾶς

έκορθεύσατε ! είπεν ο 'Αστυνόμος.
Καί συνέλαβε τὸν κ. Βιαστικόπουλον.

Όταν ἡ συνοδεία ἀπεμακρύνθη, τὰ γέλια, τὰ ποῖα ἐκράτησαν τότεν ὦραν οἱ δύο φίλοι, ἐξέσπασαν καὶ τοὺς ἐκύλισαν κάτω ὡς δαιμονισμένους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΞΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ

[Ίαπωνικὸν Διήγημα]

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 228.]

Γ.

Ο 'Αμαχῆς ἐξεπλάγη πολύ, παρατηρήσας τὴν μεταβολήν, ἡ ὁποία εἶχε γίνῃ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς δυστυχοῦς γυναικός, διότι, παρὰ τὰ ἔχνη τῶν θαυμάτων τῆς, εἶχε τὸ ὕψος ὀλιγώτερον περίλυπον.

Ο ἄγαθος 'Ιάπων τὴν ἐκύτταξε μ' ἐνδιαφέρον, καὶ διὰ πρώτην φοράν ἡσθάνθη τὸ θάρρος νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

— 'Οκαμί-σάν, τὴ εἶπε με τρυφερότητα, καμμιά φορά ἡ καρδιά ἀνακουφίζεται, ἅμα ἐμπιστευθῇ τὸν πόνον τῆς σὲ ἄλλην. Εἶμαι ταπεινὸς ὑπηρέτης, μὰ ὑπηρέτης πού σας πονεῖ καὶ πού σας εἶνε πιστός.

— 'Αλήθεια, εἶπεν ἡ 'Ελισάβετ· εἴσαι ἱκανὸς νὰ μ' ἐννοήσῃς ;

— Τοῦλάχιστον εἶμαι ἱκανὸς νὰ λυπηθῶ μὲνί σας, ἀπεκρίθη ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

— 'Εχασες ποτὲ κανένα παιδί ; ἡρώτησεν ἐκείνη.

— Μάλιστα, ὁκαμί-σάν, δύο ἀγοράκια.

— Καί τώρα . . . κανέναν μικρὸν ἄγγελος δὲν στολίζει τὸ σπῖτι σου ;

— "Ω, ναί, εἶπεν ὁ 'Αμαχῆς, εὐθύμως· μιά εὐμορφὴ μουσμέ, ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν μου, ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς μου.

Όταν ἐθάψαμε καὶ τὸ τελευταῖόν μας παιδί, ἡ Δύπη ἤλθε καὶ θρονιάσθηκε 'στὸ φτωχικὸ μας. Ἡ 'Οσαδᾶ δὲν εἶχε ὀρεξί πεῖν οὔτε νὰ τραγουδήσῃ, οὔτε νὰ γελάσῃ. . . 'Αλλὰ ἓνα βράδυ, ἐκεῖ που περπατοῦσα 'στὴν ἀκρογιαλιά, βλέπω κάτω 'στὸν ἄμμο, κοντὰ 'στὸ κύμα πού ἀνέβαιναν ὀλοένα, ἓνα πλάσματάι κοιμισμένο. Ἡ θάλασσα εἶχε βρέξῃ τὰ

ρουχάκια του· λίγο ἀκόμη καὶ τὸ κύμα θὰ το ἔπερνε.

« Ἦταν κοριτσάκι. Τίνος ; δὲν ξέρω. Βέβαια κάποιοι κακοὶ ἄνθρωποι θὰ το εἶχαν ἀρίστη ἐκεῖ, γιὰ νὰ πεθάνῃ. . .

« Τὸ σήκωσα, τὸ πῆρα 'στὸ σπῖτι μου, καὶ μαζί του ἐβδήκε πάλι ἡ Χαρά Τώρα ἡ 'Οσαδᾶ τραγουδεῖ καὶ γελάει σὰν πρῶτα.

— Εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος, καϊμένε, εἶπεν ἡ 'Ελισάβετ, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀφέλειαν αὐτῆς τῆς διηγήσεως. Νά, πάρε αὐτὴ τὴ βεντάλια νὰ τῇ δώσῃς 'στὴ μουσμέ σου. . . Μὰ γιατί δὲν μου εἶπες προτῆτερα ὅτι ἔχεις γυναικα καὶ κόρη ;

— Δέν μ' ἐρωτῆσατε ποτὲ, ὁκαμί-σάν.

— 'Εγείσε δίκρο, εἶνε ἡ πρώτη φορά πού κἀμνω ἄλλη ὁμιλία ἀπὸ τὴ δική μου. . . Πήγαίνε με 'στὸ σπῖτι σου· θέλω νὰ χαρίσω μόνη μου τὴ βεντάλια 'στὴ μουσμέ σου, καὶ νὰ χαριετίσω τὴν γυναικά σου.

Δ'.

Παρὰ τὸ χάλκινον πύργον, ὅπου, εἰς κοίτην λευκῆς τέφρας, ἀπανθρακούνται εὐώδη ξύλα κερασιᾶς, ἡ 'Ελισάβετ Μάκ-Κόννορ κάθηται σταυροπόδι, κατὰ τὸ ἱαπωνικὸν ἔθος· πλησίον τῆς, μὲ γελαστόν πρόσωπον, ἡ 'Οσαδᾶ ἐτοιμάζει τὸ τῆνον, τὸ νερόν τοῦ ὁποίου βράζει ὁλονὲν ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἐστίας, τῆς μόνης, τὴν ὁποίαν ἔχουν αἱ ἱαπωνικαὶ οἰκίαι.

— 'Ελα λοιπὸν, 'Οσαδᾶ, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης εὐθύμως πρὸς τὴν σύζυγόν του· φέρε τὴν ξανθὴ μουσμέ, νὰ τὴν ἰδῇ ἡ κυρία.

— Τί εἶπες ; . . . ἡρώτησεν ἄγωνιδῶς ἡ 'Ελισάβετ, ἡ ὁποία ἀνατριχιάσεν, ἀκούσασα αὐτὰς τὰς λέξεις.

— Εἶπα τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ μας.

— Ξανθὴ ; ἐπανελάθεν ὡς ἐν ὄνειρῳ ἡ δυστυχὴς· μὰ γιατί τὴν λέτε ξανθὴ ;

— Δέν ἤξεύραμε τὸνομά της, ἀπεκρίθη ἡ 'Οσαδᾶ, καὶ αὐτὸ τῆς ταιριάζει πολύ. Ξανθὸς δὲν λέτε σεῖς ἐκείνες, πού ἔχουν χρυσὰ μαλλιά ;

Καί ἐκρότησε τὰς παλάμας. 'Αμέσως εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ἀντήχησαν βήματα, καὶ εἰς τὴν ἐλικοειδῇ κλίμακᾳ, ἡ ὁποία κατεῖχε τὴν γυνίαν τοῦ εὐρυχωροῦ δωματίου, ὅπου ἐκάθηντο, ἡ 'Ελισάβετ εἶδε παρουσιαζόμενον τὸ φάσμα, τὸ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη ἐκυνηγοῦσε χωρὶς νὰ το φθάνῃ : μικρὰν 'Ιαπωνίδα μὲ κόμην ξανθὴν . . .

Ὡχρίασεν ἡ δυστυχὴς παιδαγωγός, τὸ σῶμά της ὀλόκληρον ἔτρεψε, καὶ μὲ φωνὴν ἡλλομένην ἐξήτησεν ἀπὸ τοὺς φιλοξενούντας αὐτὴν πληροφορίας περὶ τῆς ξανθῆς μουσμέ, τῆς θετῆς των κόρης. 'Εκείνοι τῇ εἶπον προθύμως καὶ ἀκριβῶς τὴν χρονολογίαν καὶ τὸν τόπον, ὅπου τὴν εἶχον εὑρῇ.

— 'Ακουστέ με τώρα, εἶπεν ἡ 'Ελισάβετ.

Καί διὰ δευτέραν φοράν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, διηγῆθη τὴν τραγῳδίαν, ἡ ὁποία εἶχε συντρίψῃ τὴν ζωὴν τῆς.

'Αφ' οὗ ἐτελείωσεν, ἐστάθη, ἐσπυλὸν γίσθη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα, μὲ φωνὴν ἐπιβλητικὴν καὶ φοβεράν, ἀνέκραξεν :

— "Όσον καὶ ἂν θά σου στοιχίσῃ τοῦτο, σ' ἐξορκίζω, 'Οσαδᾶ, εἰς τὸ ὄνομα τῶν παιδιῶν σου, πού τα ἐξάπλωσες σὺ ἡ ἴδια διὰ τελευταίαν φοράν εἰς τὰ μικρά των νεκροκρέββατα, σ' ἐξορκίζω νὰ μου εἰπῇς τί ἐφοροῦσεν αὐτὸ τὸ κοριτσάκι, ὅταν τὸ ἦν ὁ ἄνδρας σου.

Ἡ 'Ιαπωνὶς ἡγέρθη κλαίουσα, καὶ ἔφερε μετ' ὀλίγον δέμα, ἐπιμελῶς τυλιγμένον εἰς μεγάλον μεταξωτὸν μανδύλιον.

Ἡ 'Ελισάβετ ἀνεγνώρισε τὸ λευκὸν φουστανάκι καὶ τὴν κυανὴν ταινίαν, τὰ ὁποῖα διὰ τελευταίαν φοράν εἶχον στολίσει τὸ ἀπολωλὸς παιδίον, — καί· ἔλυτοδύμης.

Όταν συνήλθεν, εὔρε πλησίον τῆς τὸν 'Αμαχῆν καὶ τὴν 'Οσαδᾶ, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπεριποιούντο. Τοὺς ἠτένισε μὲ βλέμμα ἐρωτηματικόν.

Ἡ 'Οσαδᾶ ἐνόησε τί ἐσήμαινε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τὴν ξανθὴν μουσμέ, καὶ ἔπειτα, συγκατοῦσα τὴν λύπην τῆς, εἶπε διὰ φωνῆς, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ κάμῃ σταθεράν :

— Εἶνε δική σας, δὲν ἡμποροῦμεν νὰ σᾶς τὴν πάρωμεν. Βέβαια τὸ Μέγα Πνεῦμα σᾶς ἔστειλε τὸν ἄνδρα μου. . . Μονὸν ἀφήστε μὰς νὰ κλάψωμεν, γιατί ἡ καρδιά μας ξεσχίζεται.

Ἡ ξανθὴ μουσμέ εἶχε κρύψῃ τὸ πρόσωπόν της εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς θετῆς μητρός της, καὶ μὲ κλαυθμηρὰν φωνὴν ἐπανελάμβανε :

— Κράτησέ με, μὴ με δώσῃς ! μὴ !

— Πῶς ἡμποροῦμεν, εἶπεν ὁ 'Αμαχῆς, νὰ στερήσωμεν ἓναν πατέρα καὶ μίαν μητέρα, τὸ παιδί πού τους ἐχάρισεν ὁ Οὐρανός ; 'Αχ, ὅχι ! Ἡ ξένη αὐτή, πού φοβᾶσαι, θὰ σε ὑπάγῃ εἰς τοὺς γονεῖς σου τοὺς ἀληθινούς. . . Καί ἡ στερήσις σου θὰ μὰς εἶνε λιγώτερο σκληρὴ, ὡ ξανθὴ μου μουσμέ, ἅμα ἔχωμε ἡσύχῃ τὴ συνεῖδησί μας, ὅτι σὲ ἐδώσαμε, ἂν ὅχι χωρὶς λύπη, τοῦλάχιστον χωρὶς δυστροπία. . .

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Όσάκις μ' ὀλη τὴν ψυχὴ
Τὸν πταίστη μου ἐσυγχώρησα,
Τὸν ἐαυτόν μου εὐτυχῇ
Στ' ἀλήθεια ἐθεώρησα.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία τετράνα, μορφωτικά καὶ ἠθικά, δι' οἰκογενείας, πλουσίως εἰκονογραφημένα.

Τιμᾶται ἑκάστος, ἄδεται μὲν φρ. 5 50, χρυσόδετον δὲ φρ. 8.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ, μυθιστορία 'Ανδρέου Λωρῆ, κατὰ μετάρρασιν Π. Ι. Φέρμπου. Μετὰ 20 εἰκονογραφίαν.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ, μυθιστορία Ρ. J. Stahl, κατὰ μετάρρασιν Π. Ι. Φέρμπου. Μετὰ 21 εἰκονογραφίαν.

Η ΝΙΝΑ, διήγημα Λουίτζης Μ. 'Αλκώτ, κατὰ μετάρρασιν Π. Ι. Φέρμπου. Μετὰ 20 εἰκονογραφίαν.

ΠΡΟΣΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ, μυθιστορία 'Ανδρέου Λωρῆ, ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, κατὰ μετάρρασιν Κιστῆ Παλαμά. Πρόλογος Σπ. Λάμπρου. Μετὰ 25 εἰκονογραφίαν.

Ο ΨΥΕΙΟΠΩΛΗΣ, μυθιστορία ὑπὸ Α. Ζενεβραῖν, κατὰ μετάρρασιν Π. Ι. Φέρμπου. Μετὰ 24 εἰκονογραφίαν.

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, μυθιστορία ὑπὸ 'Ερρίκου Μαλέν, κατὰ μετάρρασιν Χαρ. 'Αννίου. Μετὰ 25 εἰκονογραφίαν.

Εὐρίσκονται ἅπαντα ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΟΥ ἤρρεσε πολὺ ἡ εἰκονογραφημένη ἐπιστολή σου, Κεντρί [ΕΕ] — τὸ νεανώμενον πού προτιμᾷς σοῦ δίδω, — μὲ τὰ τόσα της ἀνέκδοτα, κομμάτια καὶ εἰκόνας. Εἶνε ἄνευ ἀκόμη, ἀλλὰ φανερώσονται δι' ἑξέως κλίσην, καὶ ἂν τὴν καλλιεργήσῃς. θὰ γίνῃς μίαν ἡμέραν λαμπρὸς γελοιογράφος. Μάλιστα μερικὰ πρόσωπα ἀπὸ τὰς εἰκόνας τῶν παιδικῶν Πνευμάτων σου ἔχουν τόσην ἔκπληξιν, πού σου εἶπα εὐγε. "Όσον διὰ τὸν 'Εγγονὸν Αὐτοκράτορος, σου παρατηρῶ δι' ἐν ἔχει καθόλου κενὰ· εἶνε ὅμως σφιγγοκαρμένους, δὲν ἔχει τίποτε τὸ περιττὸν καὶ πρέπει νὰ τον διαβάσῃ κανεὶς μὲ μεγάλην προσοχήν. Ἀπόδειξις δὲ δι' αὐτὸν δὲν ἐδίδασκες μὲ προσοχήν, εἶνε δι' ἐρωτᾶς· ποῖος εἶνε αὐτός ὁ κόμης Φερράνδος πού ξεφυτρώνει 'στὸ τέλος σὰν μανιτάρι, ἐν ᾧ ὁ κόμης Φερράνδος παρουσιάζεται· εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς ὁ φυλακισμένος σύζυγος τῆς 'Ιωάννας.

Πολὺ ἀτιμώμητον τὸ παράδειγμα τῆς Μυστιώδους Φύσεως· ἀκούσατε : «Πρὸ τινων ἡμερῶν ἔνοιε τὸν κουμπάρ μου καὶ εὐρηκα μέσα περὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, τὰς ὁποίας ἐσύναξα διὰ νὰ χρυσόδεσω τὴν Διάπλασιν τοῦ 1899. Μόλις ὅμως εἶδα ὅτι οἱ 'Ελληνόπαιδες ἔστειλαν τόσφ πολλὰ διὰ τὸν 'Ελληνόπαιδα καὶ δι' εἴς δεκτὸν καὶ τὸ ἐλάχιστον ποσόν, ἀμέσως ἐπῆρα τὰς μικρὰς μου οἰκονομίας, τὰς ὁποίας· σου ἀποστέλλω σήμερον, ἄφ' οὗ ἀνέγραφα καὶ τὴν 'Επιστολήν σου τρεῖς φορές καὶ ἔδωκα τὰ ἀντίγραφα εἰς τρεῖς συμμαθητριάς μου. — Ἡ Δεκάτη Κυριακὴ ἐπέλκει νὰ δημοσιευθῇ μετὰ ἓνα μῆνα. Τὸ Π. Πνεῦμα χαριτωμένον.

Ὁ 'Δοστὴρ τῆς Ἀνατολῆς μου γράφει : «Σὲ συγχάρω, ἀγαπητῇ μου Διάπλασι, διότι ἀνέλαβες τοιοῦτον ἐθνικὸν ἔργον. "Απαντες οἱ 'Ελληνόπαιδες κατέγονται ὑπὸ διακαοῦς αἰσθημάτων, καὶ ἅπαντες θὰ ἐργασθῶν ἐνθουσιαστικῶς. "Οποῖος ἔπαυσις δι' ἡμᾶς θὰ εἶνε ἡ ναυπήγησις τοῦ 'Ελληνόπαιδος ! Ἰδοὺ καὶ ἐγὼ σοῦ στέλλω τὸν μικρὸν ὀδόν μου μετὰ χαρὰς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἵνα δὲ καὶ τὰ τρία ἀντίγραφα εἰς τρεῖς φίλους μου. — Εὐγε, παιδί μου. Τὴν Καλλιγραφίαν σου

δὲν ἔλαβ' ἀκόμη. Τί σπάνια τὰ γραμματόσημα, πού εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ στείλῃς ! Ἡ Κική ἔξετρελλάθη.

«Όλοι· ἐδῶ οἱ συνδρομηταὶ σου εἴμεθα κατενθουσιασμένοι μὲ τὸν 'Ελληνόπαιδα» — μου γράφει τὸ Κάλως 'Ορισε. — Ἀλλὰ καὶ ποῖος δὲν εἶνε ἐνθουσιασμένος ; Ἡκουσα καὶ ἐγὼ νὰ λέγουν ὅτι τὸ συναχθὲν ποσὸν δὲν ἀρκεῖ — (καὶ βεβαίως δὲν ἀρκεῖ ! — ἀλλ' ἄφ' οὗ σὺ λέγεις δι' ὡς πρώτη εἰσφορὰ εἶνε ἀρκετὸν — (καὶ πολὺ μάλιστα) — συμφωνῶ καὶ σοι. "Οπως καὶ ἄλλοι, καὶ ἐγὼ θὰ μαζεύσω ἀπὸ δικὰ μου χρήματα καὶ θὰ σου στείλω. — Μὲ τόσην ἀγάπην καὶ μὲ τόσην προθυμίαν μου γράφει πάντοτε τὸ Κάλως 'Ορισε, καὶ ἔπειτα μου λέγει δι' αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ δὲν μ' εὐχαριστοῦν διόλου· μὰ εἶνε νὰ μὴ σκάσω ;

«Σπεύδω νὰ ἐκπληρώσω τὸ χρέος μου διὰ τὸν 'Εθνικὸν 'Ερανον» μου γράφει ἀπλούστατα καὶ συντομωτάτα ἡ φίλη μου Θεοδώρα Δ. Τασούλη. Εὐγὲ τῆς ! ἐκπληρώσιν χρέους θεωρεῖ τὴν εἰσφορὰν τῆς. Καὶ τῶντι· μήπως δὲν ἔχομεν χρέος νάγαπῶμεν τὴν Πατρίδα καὶ νὰ δεικνύμεν τὴν ἀγάπην μας ἐμπράκτως ; Καὶ τί καταλλοιότερα περιστάσις διὰ νὰ δευχθῇ αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ἀπὸ μίαν πρόθυμον, αὐθόρμητον, ἐνθουσιῶδη συμμετοχὴν εἰς τὸν 'Ερανον ; Εὐγε, Θεοδώρα· ὀλίγα ἔγραψες, ἀλλὰ μὲ ἐννοίαν.

Ἀνθοῦσα Νέοις, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. "Όσον διὰ τὴν πληροφορίαν περὶ τῆς ἀλλαγῆς, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τὴν ἐξαγράψῃς, ὅταν νομίσῃς δι' εἶνε καιρὸς.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι καὶ μετὰ γὰρ εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Ρομάντζαν Τσιμαρόζα (Ι. Ρ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον)· Ἀργυροδοκτοῦ Νέρος (Μ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα)· Μαλιζάν (Κ. Τ. ἡ εἰσφορὰ σου κατεβῆθ' εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ 'Ελληνόπαιδος)· Γρινιάρδοστον (Θ. Φ. αὐτὸ ἐγκρίνω· τί χαριτωμένη ἐπιστολή ! τί εὐμορρο καὶ καθαρὸν γραμματάκι ! ἀ, νὰ μου ζήσης, παιδί μου)· Ἰπτότην τοῦ 'Αστέρος (Ν. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα)· τὸ προτιμώμενον τὸ ἔχει ἄλλος·) Μυκώμενον 'Ορεανόν (Π. Φ. ὁ 'Οδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, τὰ λέγει ὅλα)· Ἀνυπόμονον Καρδιάν (Ι. Χ. Π. αὐτὸ ἡ οὐλάχιστον τὸ συντομώτερον) καὶ Γαλιάνδραν (Ι. Μ. Ρ. ἐγκρίνω τὸ πρῶτον.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Ἡ Θάλασσο-πούλα ἀντασπάζεται τὴν Νεροχελώνην καὶ τὴν πληροφορεῖ δι' ἐπὶ τῆς εἶνε Α. Μ. Κ. διαμένει δὲ ἐν Κεφαλληνίᾳ· ὁ 'Ασπροποταμίτης εὐχαριστεῖ θερμῶς τὸν Ἀγγελοῦ τῆς 'Αυγῆς διὰ τὰς εὐνάς του, καὶ ζητεῖ τὸνομά του· ἡ Βασιλεῖς τῆς 'Ερήμου ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ζιζανίου τοῦ 'Αρακείου δι' ἀν-ἀλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα προσφέρει τὰς προρήσεις της εἰς τὸν Ἰπτότην τῆς Κολοκυνθοῦς καὶ εἰς τὸ Τρεμοσθῆνον 'Αστέρι· ἡ Ἀπότομος Ἀκτὴ ἐρωτᾷ τὸ Μέλι περὶ τὸ μνηκεῖν εἰς πάλιν ἐξοχὴν ὅθι ὑπάγῃ πέτος — ὁ Γεράσιμος Δ. Λασκαράτος πληροφορεῖ τὸν Κεραυνόν δι' ἐν εἶνε συγγενὴς τοῦ ποιεῖτο, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα του· ἡ Πειρατικὴ Ἀδρα ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Ρωσικῆς Καραμέλλας δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια πρῶτη, καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, τοὺς ὁποῖους δὲν ἔχω τόπον νὰναφέρω, συγχάρουν τὴν Πηνελόπην Κλεομένην διὰ τὸν Ἄ· Ἐπαινον εἰς τὰ Μυστάσειον· ἡ Μυστηριώδης Φύσις ἀσπάζεται τὴν Πλησιόγη Σελήνην καὶ τὴν πληροφορεῖ δι' ἐκ τοῦ Σχολείου ἀπουσία της εἶνε πολὺ ἐπαισθητὴ δι' αὐτήν· ἡ Ἀνδροστοιχία 'Αθῶν ἐρωτᾷ τὴν Ἀνναν Σπιδάχη δι' ἐν ἐνθυμηταὶ πού ἐπῆγγαιναν μαζί εἰς τὸ Σχολεῖον· ὁ Ἀπύργος τοῦ Νέστορος πληροφορεῖ τὸν Νεοσύντακτον τῆς Διαπλάσεως, δι' ἐκ μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ τῷ φανε-

ρῶσῃ τὰρχικά του καὶ τὴν διαμονὴν του· ἡ Περίλυπος 'Οργανὴ ἀσπάζεται τὴν Ἀυτοδίδακτον Καλλιτέχνην δι' ἐκ Ζιζανίου τοῦ 'Αρακείου τὴν 'Αεροναυτοπούλαν καὶ τὸ 'Ιερὸ τοῦ 'Αγροῦ· ἡ 'Ελένη Ἰ Γκατ εὐχεταί εἰς τὴν Μαργαριτοφόρον καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν Χίον, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρίνου τοῦ Κάμπου· ἡ Νεροχελώνη ἐρωτᾷ τὴν Ἀγριοβιολέταν δι' ἐπεθύμησε τὰς ἐν Ναυπλίῳ εἰλάς της καὶ ἄντας περιμένει πέτος· ὁ Λεοπάρδαλις ζητεῖ τὰρχικά τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους καὶ πληροφορεῖ τὸν Φάρι τῆς Σηρῆς δι' ἐκ καλῶς, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· ἡ Τσοῦχτρα πληροφορεῖ τὴν Σαλυνίτικην 'Ελῆαν δι' ἐκ τὰρχικά της εἶνε Α. Α. Δ. καὶ δι' ἐκ διαμένει ἐν Πειραιᾷ· ἡ ἰδία συλλυπεῖται τὸν Φαίδωνα Χ. Σαμαρτίδην διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του· ὀλίγισται παρελθόντων διὰ τὴν ἑλλειψιν χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰναλλάξουν : ἡ Ἑλληνικὴ Φουσταῖλλα μὲ τὴν 'Ελαίαν τῆς Λευκάδος, Ἡρωϊκὸν Σίφος καὶ Ναυτοπαιδα· ὁ Ναυτὴς τοῦ Εὐδείου μὲ τὴν Βασιλίδαν τῆς 'Ερήμου, Μενεξεδένιον Μπουκετάκι καὶ Ἐρυθρὰν Καμέλιαν· ὁ Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς μὲ τὸν Φαγῶν, Καυκασίαν καὶ Πυθαγόραν τὸν Σάμιον· ὁ 'Ελληνικὸν 'Εδαφος μὲ τὸν Καλὸν Διάβολον καὶ Ἑλληνικὴν Σημειαν· ἡ Νίτσα Δ. Ἀλεξανδροπούλου μὲ τὴν Βασιλίδαν τῆς 'Ερήμου καὶ Μυλιδὴν· ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχία μὲ τὴν Συμυρτοπούλαν, Καρδιαν ὑπὸ Πέτραν καὶ Ἑθνικὸν Τῦνον· τὸ Ζοφερόν Νέφος μὲ τὸ δῆμα τῆς Σαλαμίνας, Ταπεινὸν 'Ιον καὶ Μοδῶν τῆς 'Αστρονομίας· ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δίφνης μὲ τὴν Ἀργυρὰν Σηρίκτραν· Ἑλπίδα τῶν Δρυεῶν καὶ Ναυτην τοῦ Εὐδείου· ἡ Ἀυτοδίδακτος Καλλιτέχνης μὲ τὸν Θαλασσινὸν Ζωγράφον, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀδρόν καὶ Ἰωνικὴν Ἀκτὴν· ἡ Λιονοσκεπὴς Δίφνη μὲ τὴν Χαλκιδαικὴν Νύκτα, Ἑλένην Λουκάτου καὶ Δημόειδα Βώλου· ὁ Ἀσπροποταμίτης μὲ τὸν 'Ενδοχὸν Σοῦλι, Μελαγχροῖν τῆς 'Ελληνίδας, Καυκασίαν καὶ Εὐχαρίν· ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ μὲ τὴν Οὐρανίαν Μακρήν· ἡ Ἑλαία τῆς Δευκάδος μὲ τὸν Κεραυνόδοκτον, Τρυφόναν καὶ Βλαχοπούλαν· ὁ Ἀγροπολιώτατος μὲ τὸν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν· ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις μὲ τὸν Κεραυνόν, Γολαθὴν Σημειαν καὶ Ἡλιὸν τῆς Αὐγῆς· ἡ Κόκκινη Ἑξοχὴ μὲ τὴν Λαίριδα τῶν Ἀθῶν καὶ Ἑλένην Ροῦφου· τὸ Μῶρος μὲ τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Πόλεων Μυζουρκαν καὶ Λεοπάρδαλιν· ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα μὲ τοῦ 'Οραίου Πριγκίπισ, Τριανταφυλλέτιον Κάμπου καὶ Ἀνήσυχον Πνεῦμα· τὸ Μεσολογιτάνι μὲ τὴν Γαλιτάναν Σὺν καὶ Ἰωάννην Χ. Σολιώτην· ὁ Μικρὸς Πανοῦργος μὲ τὴν Μικρὰν Φιλοπερίεργον, Νεαρὰν Καλλιτέχνην καὶ Ἀλὸν τοῦ Κηφισοῦ· τὸ

ρος — ἡ Δύρα τῆς Κερκύρας μετὰ τὴν Δύραν τοῦ Βοσπόρου. Ὁμιλῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἀριστοῦ Βουλγαρίδου — τὸ Μαύρον Πηνὸν μὲ τὸ Πηνὸν τῆς Ἑρήμου, Ἀσπροποταμίτην καὶ Ζοφερὸν Νέφος — τὸ Δίγατον Πέλαγος μετὰ τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, Φλοῖσθον τοῦ Εὐξείνου καὶ Κόρην τῆς Θαλάσσης.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : **Κλεόδουλον τὸν Ρόδιον** (καὶ ὅμως ἐγὼ ἐνθυμούμαι ὅτι ἀπῆντησα εἰς τὴν πρώτην σου ἐπιστολήν, ἐγκρίνουσα τὸ ψευδώνυμόν σου τοῦτο· εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγχαίρω δι' ὅσα θὰ κάμῃς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος»· καὶ νὰ μου γράψῃς συχνότερα·) **Ἀλκυόνα** τοῦ Βοσπόρου (εἶδες ; ἀπὸ σὲ ἔμαθα, τὸν θάνατον τοῦ Σμαρτισίδου, καὶ εἰς τὴν συγκίνησίν μου ἐξέχασα νὰ σου ἀπαντήσω· ἦτο πολὺ ὠραία ἡ ἐπιστολή σου·) **Βασιλίδα** τῆς Ἑρήμου (θὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὰς παραγγέλιας σου· εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι **Κουκλίτσαν** ἔχομεν ἄλλον, τὸ δὲ **Ποσπὲ** δὲν μου ἀρέσει·) **Κατοαρμάλλων** (δεκάλεπτον, παιδί μου, καὶ ὅχι πεντάλεπτον γραμματόσημον νὰ ἐσωκλείῃς εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν·) **Πλάτωνα Γ. Μουρτζόπουλον** (ὁ ὁποῖος ἔκαμε ἐν μικρὸν Λαεῖον ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» καὶ ἐμάζεψε 14 δραχμάς· τώρα κόμεναι ἐν μεγαλύτερον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ μαζεύσῃ περισσότερα, καὶ θὰ μοῦ τὰ στείλῃ ὅλα μαζί· εὐγὲ του!) **Κυματίζουσιν Θάλασσαν** (νὰ σου ζήσῃ ἡ βαπτισμὴ καὶ νὰ τὰ χιλιάσῃ· ὁ κ. Φαίδων διέκοψεν ὀλίγον καιρὸν τοὺς «Ἀθηναίους Περιπάτους» διὰ τὴν κάμψιν τόπων καὶ εἰς ἄλλους μου συννεργάτας· τώρα πάλιν θὰ τοὺς ἐναρξίσῃ·) **Γαρδένιαν** τῆς **Μαγνησίας** (σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ, ὅταν ἔλαθα τὴν δευτέραν σου ἐπιστολήν·) **Ἀπότομον Ἀκτῆν** (εὐγὲ διὰ τὰς λαμπράς ἐξετάσεις· εἶπε εἰς τὸν μικρὸν Σταύρον ὅτι οἱ ἀληθινοὶ ἀγριάνθρωποι τὰ τρώουν ὅλα ὡμά· ἀλλ' ὁ ἀγριάνθρωπος τοῦ περσικοῦ Φαουλάκη ἦτο ψεύτικος, καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲ ἔφησε τὸ κουνέλι· στεῖλέ μου λοιπὸν καμμίαν ζωγραφικὴν σου νὰ ἰδῶ τὰς προόδους σου·) **Ἀπότομον Βράχον** (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν ἐπιτυχὴ προθιθασμόν· τώρα νὰ μου γράψῃς·) **Ἀραβα** (μετὰ ἄριστα· εὐγὲ!) **Πειραιτικὴν Δύραν** (περιμένω νὰ μου ἀναγγείλῃς καὶ τὸν βαθμὸν σου·) **Δαφνοστεφῆ Ναυαρχον** (βεβαίως, ἔχει τις ἀνάγκην ὅλων τοῦ τῶν γνώσεων, διὰ νὰ λύῃ Πνευμ. Ἀσκήσεις· καὶ δι' αὐτὸ εἶνε τόσο ὠφέλιμος·) **Δέσποιναν Κ. Σπαθοπούλου** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσο ἀγάπην, καὶ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν·) **Πικραμένην Καρδουίαν** (κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν δὴλῶσιν, πρέπει νὰ στείλῃς καὶ 3 φρ.) **Ἀνοιξιότιχο Λουλοῦδι** (χαίρω ποῦ σου ἤρесе τόσο πολὺ ὁ «Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης»·) **Ἐρυθρὰν Καμέλιαν** (δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἔκαμνες τόσο λαμπράς ἐξετάσεις· καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ εἶμαι πολὺ εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ Σχολείου σας διὰ νὰκούσω τὰς ὠραίας ἀπαγγελίας καὶ μάλιστα τὸ «Τί σου εἶνε τὰ κορίτσια»· ὁ κ. Ξενόπουλος ἐχάρη πολὺ ποῦ ἐπέτυχε τόσο ἡ παράστασις·) **Γεράσιμον Σ. Πεταλῶν** (ἡ ἐπιστολή σου περὶ «Ἑλληνόπαιδος» μαρτυρεῖ μέγα ἐνδιαφέρον καὶ σὲ συγχαίρω· νομίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἤμορζεν εἰς τὴν φιλοπατρίαν μας νὰ ζητήσωμεν συνδρομὴν ἀπὸ ξένους· μόνον Ἑλληνόπαιδες πρέπει νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Ἑρᾶν·) **Χρυσὸν Πέλεκον** (χαίρω ποῦ θὰ μου γράψῃς τώρα συχνά· αὐτὰ τὰ διηγήματα ποῦ τὰ ἐδιάβασες· ἐγὼ δὲν τὰ ξεύρω·) **Ἄνθος** τοῦ **Μαῖου** (γράφει μου τακτικά διὰ νὰ συνειθίσῃς· ὠραία ὅσα γράφεις διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα· καὶ ἡ εἰσφορά σου ἐλήφθη, εὐγὲ!) **Κῆμα** τῆς **Προποντίδος**, **Δενδρὸς** τῆς **Ἀθηνῶν** (βεβαίως καὶ τὸ **Μαν** εἶνε πολὺ καλόν, ὅταν μάλισα τοῦ χρόνου σκοπεύῃς νὰ πάρῃς ἄριστα· τὸ ψευδώνυμον τῆς **Ἀεροναυτοπούλας**, καὶ ἂν θὰ το ἀφίσῃ, δὲν εἴπωρεῖς νὰ το πάρῃς ἀμέσως, διότι θὰ ἐγίνετο σύγχυσις·) **Μόζαρτ** (τί καλὰ!) **Μοθ-**

σαν Θάλασσαν (ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπαθῆμα· ἐγκρίνω σήμερον ψευδώνυμον τῆς νέας μας φίλης·) **Ἐνδοθὺν Φαρινῶν**, **Ἀρμενόπουλον** (ἀμπά! δὲν γίνεται ὁ **Νεαρὸς Ζωγράφος** νὰ μὴ θεωρῇ Ἑλληνόπαιδας τοὺς ζώντας εἰς τὸ Ἑωτερικόν· ὥστε εἶνε περιττὸν νὰ τοῦ ζητήσῃς ἱκανοποίησιν·) **Πενθοῦσαν Καρίαν** (ὁ Ἀνατὰς σ' εὐχαριστεῖ πολὺ· πολὺ διὰ τὸ ποιηματάκι· σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου·) **Μοῦσαν** τοῦ **Χοροῦ** (μὰ πῶς ; δὲν σου ἀπῆντησα ; τὰ σουλάδια τῆς ἀ' ἐξαμηνίας, ὅλα μαζί, τιμῶνται φρ. 3. 50.) **Περίλυπον Ὀρφανὴν** (καλὴν διασκέδασιν εἰς τὴν ἐσχόλῃν καὶ μυρ' εὐχαριστίας διὰ τὴν πρόσκλησιν, ἂν καὶ δὲν εἴμπορῶ νὰ τὴν χρησιμοποῖω· ἤθελα νὰ σου ἐστελλα καμμιὰ δεκαριά ἀδελφὰς τοῦ Ἀνατὰς, ἀλλὰ... σὲ λυποῦμαι·) **Ζιζάνιον** τοῦ Ἀρσακείου (νὰ μου γράψῃς τὸν βαθμὸν σου, καὶ καὶ ἀνεῖς· γράφε καὶ δὲν ἐθύμωσα·) **Δυσόχαρτον** (τί νὰ γίνῃ! ἔρχεσαι τοῦ χρόνου·) **Γρυιάραν**, (κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ· ἐστειλά ὅ,τι ἐζήτησες·) **Ἐλένην Ι. Γκάτ** (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ·) **Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα** (βεβαίως ὅχι δι' ἐν ἔτος, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον εἶνε τις συνδρομητὴς τὰ βραβεῖα τοῦ λογαριάζονται διὰ τὸ Ἀθρόον· τὴν συνδρομὴν σου εἴπωρεῖς νὰνανεώσῃς ὅποτε θέλῃς, ἐξάπαντος ἔμεις πρὶν λήξῃ·) **Ποιμενίδα** τῆς **Δίρφης** (ἔχει καλῶς· χαίρω ποῦ ἐνέπρωσες·) **Εὐφροσύνην Α. Προσάλετν** (ἡ πρότασίς σου εἰς τὸ προσεχές· τί κομψὸν τὸ γραμματάκι σου!) **Ζοφερόν Νέφος** (πολὺ ὀρθῶς ἐσκέφθης ὅτι ἐκεῖνα τὰ εἶπα ὅχι διὰ τὸν ἰδικόν σας Σύλλογον ὀρισμένως, ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς Σύλλογους, παρόντας καὶ μέλλοντας· καὶ ὁ σκοπὸς μου ἦτο νὰ ὑποκινήσω ἀκόμη περισσότερον τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸν ζήλον τῶν μελῶν καὶ τὴν ἀμύλην μεταξὺ τῶν Συλλόγων· καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι τὸ κατ' ὀρθῶς·) **Ριχάρδον Σ. Παρίσην** (ὠραία ἡ ἐπιστολή σου περὶ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γ' Ἀδστανος·) **Ὀρμον** τοῦ **Φαλήρου** (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃς πολὺ καλὸν βαθμὸν ὠραία τὰ σχέδια τοῦ Συλλόγου σας·) **Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν** (εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ δὲν μ' ἐλθμονήσας, καὶ ἡ ἐπιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ διὰ τὰς τόσο καλὰς ἐιδίξεις·) **Κόκκινην Ἐσχόλῃν** (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν λαμπράν σου ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις, καθὼς καὶ τοὺς φίλους μου **Πατασοῦ-κλι**, **Μικρὸν Μηχανικὸν** καὶ **Μυστικὸν Ψευδώνυμον**, περὶ τῶν ὁποίων ἡ **Γαλανὴ Ἑλληνοπούλα** μοῦ γράφει ἐνθουσιωδῶς·) **Εἰλικρινὴ Φιλαν**, **Λεοπάρδαλιν** (τόσας πληροφορίας μαζί ; ἀδύνατον! εὐχαριστήσου μετὰ δύο μόνον·) **Τσοῦ-χτραν** (εὐγὲ ποῦ ἐνεθυμήθης νὰ συλλυπηθῇς τὸν υἱὸν τοῦ Σμαρτισίδου· αὐτὸ μαρτυρεῖ μεγάλην εὐγένειαν καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον δι' ὅλα τὰ τῆς Διαπλάσεως, ἀλλὰ καὶ καλὸν μνημονικόν· ἐν γένει ἡ ἐπιστολή σου με κατεγοήτευσε·) **Τσιγγαρέαν** (ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δὲν σας θέλω! μετὰ πολλὴν μου χαρὰν μάλιστα· τετράδια ἂν θέλῃς εἴπωρεῖς νὰ στείλῃς καὶ εἰς ὅσους σοῦ ἐζήτησαν μετὰ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον· μήπως δὲν εἶσαι σὺ ;) **Χρυσάνθη** (βλέπεις τί εὐκολὰ ἐκουράζεται κανεὶς... ὅταν εἶνε εἰς τὴν ἡλικίαν σου ; ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς ὠραιότατη·) **Κεραμιδόγατον** (κ' ἐγὼ ἐγέλασα μετὰ τοὺς μαργαρίτας· ναί, τὸ μὲ θέλει ἰδῶτα, ἂν καὶ πολλοὶ τὸ γράφουν μετὰ ὑψίλον·) **Περιστῆττον**, **Ἐξοριστὸν Ἀρματολὸν** καὶ **Πλησιφθῆττον** (ποῦ τώρα, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, θὰ φαίνωνται καὶ πάλιν συχνά·) **Νεαρὸν Ζωγράφον** (ὁ ὁποῖος παραθερίζει εἰς τὰς Καλάμας καὶ ἐνεργεῖ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνόπαιδος·) **Σοφὸν Πετταχόν** (τὸ χαρτί τῆς Καλλιγραφίας καλλίτερα νὰ εἶνε ἀχαρτωτὸν· εἰς τὰς ἑλλας σου ἐρωτήσεις θάπαντήσῃς ὁ καιρὸς·) ἡ ἐπιστολή σου γραφικωτάτη·) **Ζιζ**, **Ζάκ**, **Ἡλιον** τῆς **Ἀθήνης**, **Ἰπποκρίτων** **Ἐδῶν** **Ποντικῶν** (σοῦ ἔστειλα· φίλησέ μου τὴν ἀδελφὴν σου·) **Βωβίτιδα**, **Πορ**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Αὐγούστου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Ἱερῷ μὲς εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

344. Λεξιγραφίος.

Διὰ γράμματα, ἔω λύτα, μαζί ἂν ἐνώσῃς, Καὶ μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἀντὶ οὐράς τοῖς δώσῃς, Τὸ αἰνιγμά μου λύων, Τὸ πρῶτόν σου βιβλίον Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διμ. Ν. Νικολαΐδου [Ε]

345. Στοιχειώδεις.

Εἶμαι, ὡς ἔχω ἂν μάψῃς, Τέρας μυθολογικόν· Ρῶ ἂν λείψῃ, θάπαντήσῃς Ἐν πτηνὸν ἀρπακτικόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σιωπηλῆς Νεκτός [Ε]

346. Ἀναγραμματισμός.

Ἀψυχη, κρύα κείτται, κ' ὁ κόσμος τὴν πατῆ, Ἀλλ' ὁ ἀναγραμματισμός τῆς ἔδωκε. . . περὰ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαίδος [Ε]

347. Αἰνιγμ.

Ποῖος εἶνε αὐτός που ἔχασεν ὅλα τὰ γράμματά του, Καὶ πάλι ὁ ἴδιος ἔμεινε καὶ κάμνει τὴ δουλειά του.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγροδολογιστάτου [Ε]

348. Πυραμίδ.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μέλος [τοῦ σώματος].

★+★ = Χρονική διάρκειος.

★★+★★ = Ποταμός.

★★★+★★★ = Ζῶον τετράπουν.

★★★★+★★★★ = Κράτος τῆς Ἀφρικῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τικ-Τικ [Ε]

349. Ἀπροσδόκητον.

Πότε κάμνει κανεὶς μία τρύπα εἰς τὸ νερό ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κερανοῦ [Ε]

350. Πρόβλημα.

Διάρρησε τὸν ἀριθμὸν 75 εἰς τέσσαρα ἄνισα μέρη οὕτως, ὥστε : ἂν εἰς τὸ πρῶτον προσθέσωμεν 4, ἂν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀφαιρέσωμεν 4, ἂν πολλαπλασιάσωμεν τὸ τρίτον ἐπὶ 4, καὶ ἂν διαιρέσωμεν τὸ τέταρτον διὰ 4, τὸ ἐξαγόμενον νὰ εἶνε πάντοτε τὸ αὐτό.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου Πινδίου [Ε]

351. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ποιητὴν :

1, Μέλος τοῦ σώματος 2, Θεὸς ἀρχαῖος. 3, Πτηνὸν νηκτικόν. 4, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν. 5, Μοῖρα. 6, Αἰσθημα κακόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοξίου [Ε]

352. Φωνηεντολόγισ.

Ξ-φξ-★-★-θξ-ν-πλμ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν [Ε]

353. Γρίφος.

1, ἴδονή, τὸ πωλεῖς, πλοῦς, ἴα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κυματιστοῦς Θαλάσσης [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

237. Ἑλᾶρος (ἔλα, φῶς). — 238. Βοῦς, οὐ, ὤς — 239. Νίκος-κόις.

260. Ε Μ Ε Ε Ρ Κ Ο Η Τ Τ Δ

261. Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον. — 262. 263. 1. Ἐρ, ὦν, ὦν, Λύων, λυών, λυών, ὦν, 2. Οἶνος, ὄνος, ὄλος, ἔλος, μέλος, μῦλος, μῦθος.

264. — 264-268. Διὰ τῶν γραμμάτων ΟΡ σχηματίζονται : γερανός, μέρως, λάρος, ὄρνις, κόραξ. — 269. ΕΛΑΤΗ, ΒΑΤΟΣ (ἙΒραῖος, ΛΑΡΟΣ, ἈΤμός, ΤΟμωρις, ἩΣαῖος.) 270. Μάθε γράμματα νὰ ζήσῃς καὶ φλωρὶ νὰ καζαντῆσῃς.